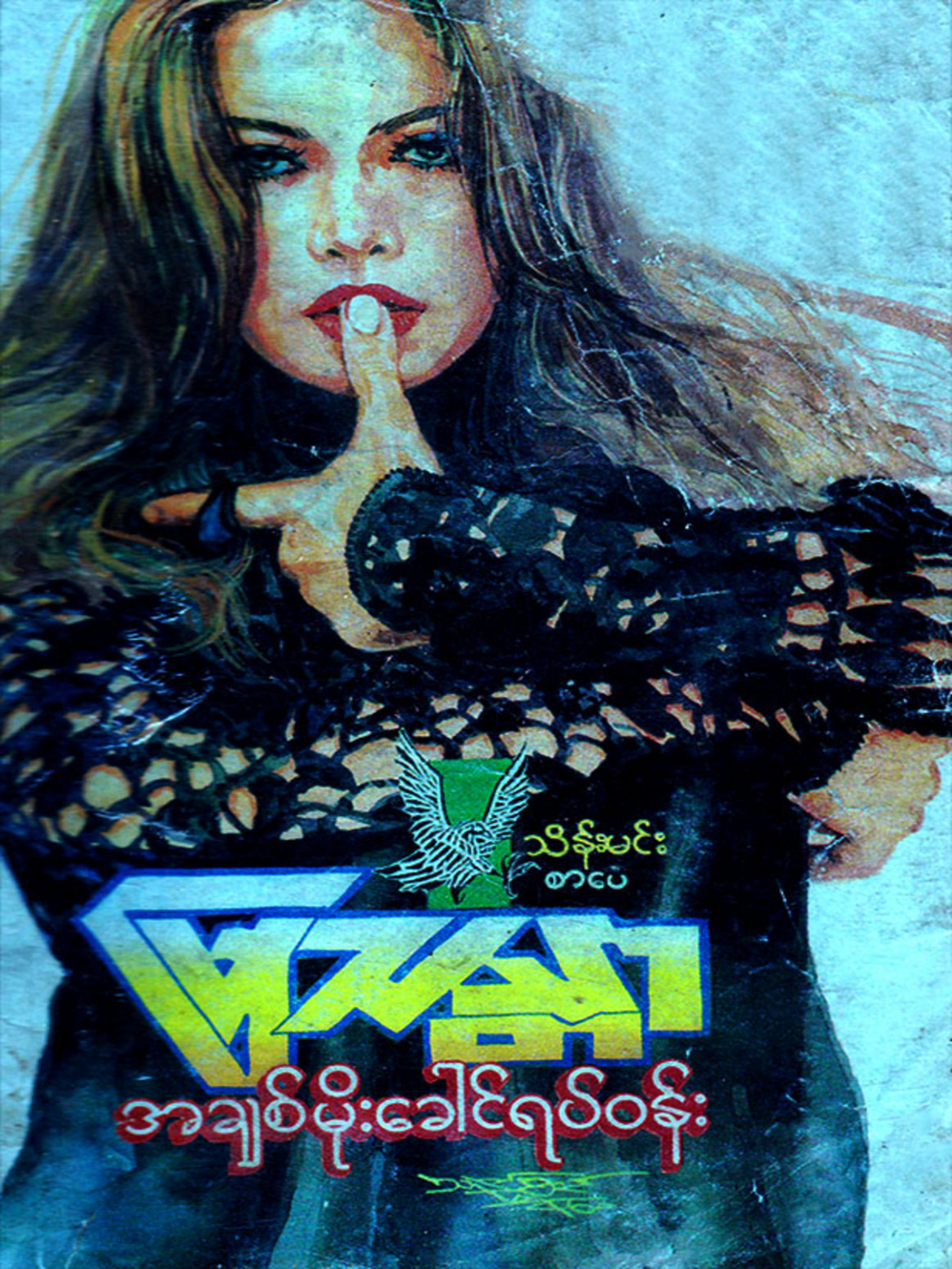

သိန်ဆင်း
စာပေ

မာမာ

အချစ်မိုးခေါင်ရပ်ဝန်း

သန်းလွင်

‘မေလင်းဝေ ...’

နှုတ်ဖျားမှ လိုက်၍ ရေရွတ်လိုက်စဉ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားပြီး သွေးလှည့်ပတ်မှုများ ခေတ္တခဏရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။ ။

‘မေလင်း ... မေလင်း ...’

ချာခနဲလှည့်ကာ အသံရှင်ကို ရှာဖွေပြီး စူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။ အသံရှင်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော အမည်နှင့် အမည်ရှင်မိန်းကလေးကို သူ တွေ့လိုမြင်လိုသည်။ ။

‘မေလင်း ဒီနေ့နောက်ကျနေပါလား ...’

‘ဟင် ... ဟုတ်တယ် ... မလာတော့ဘူး လုပ်နေတာ အမေက အတင်းလွှတ်လို့ လေ၊ အမေ နေမကောင်းလို့ လေ’

ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မိန်းကလေးက ညှိုးငယ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။ လက်ထဲတွင် လက်သုတ်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော ထမင်းဘူးလေးနှင့် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသော ခိုတံဆိပ် ခေါက်ထီးမည်းလေးသာ ပါသည်။ ။

‘မိုးဦးပန်း ကွန်ပျူတာ’ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

‘ဪ ...’

အာမေဇွတ်သံလေးနှင့် ညည်းညူလိုက်သည်။ ။

မိုးဦးပန်း ကွန်ပျူတာစာစီလုပ်ငန်းသည် မိမိအမည်နှင့် ပိုင်ဆိုင်ထားသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ။ အကြီးပြုံး၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် သာ ရှိ

နေသဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းကို သူ စိတ်မဝင်စားပေ။ ရောက်လည်း မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ အကြီးပြုံးနှင့် ဖေဖေက တဗျစ်တောက်တောက် ပြောသော်လည်း သူ နားမဝင်ခဲ့ပေ။

ခုတော့ ...။

နာမည်လေးတစ်ခုကြောင့် သူ မိုးဦးပန်းထဲသို့ ဝင် လာလေသည် ။

အလုပ်လက်ခံရာ ကောင်တာစားပွဲတွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦး ထိုင်နေသည် ။ စားပွဲရှေ့၌ အလုပ်လာအပ်သော အမျိုးသားတစ်ယောက်သာ ရှိသေးသည် ။ ကောင်တာ၏ နောက်ဘက်တွင် အထပ်သားအောက်ခြေပိတ်ထားပြီး အပေါ်တစ်ဝက်၌ မှန်ကာထားသည် ။ အတွင်း၌ လေအေးစက် ဖွင့်ထား၍ တံခါးကို သေသေချာချာ စေ့ပိတ်ထားသည် ။

သူက ကောင်တာကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ကောင်တာနံဘေးမှ တံခါးပေါက်ကို တွန်းဖွင့်ကာ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည် ။

ရုတ်တရက်မို့ ကောင်တာမှ မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ ကြောင်သွားသည်

။

‘ဘယ်သွားမှာ လဲ အလုပ်ခန်းထဲကို အပြင်လူမဝင်ရဘူး’

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘဲ စူးစူးဝါးဝါးအသံက နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။ သူ ... ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စောစောက မေလင်းဝေဟူသော မိန်းကလေးကိုသာ ရှာဖွေလိုက်၏။

တွေ့ပါပြီ ...။

ထောင့်မှာ ထိုင်ပြီး ကွန်ပျူတာခလုတ်ကလေးများကို နှိပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် အနားကပ်လာသည် ကို မသိလိုက်ပေ။

ရောက်ခါစကတည်းက ပေးထားသော ကိုယ်တာကို အမြန်ပြီးအောင် ရိုက်နိုင်မှ အမေ့ထံ အမြန်ပြန်ရမည် ဖြစ်၏။

‘ဒီမှာ ...’

အနားလာရပ်သည့် တိုင်အောင် စိတ်မဝင်စားဘဲ အလုပ်ကိုသာ လောဘကြီးနေသော မိန်းကလေးကို စိတ်ထဲမှာ ချဉ်လာသည် နှင့် အသံအောကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်၏။

‘ရှင် ...’

ထိုအခါမှ လန့်သွားဟန်ဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်သည် ။

သူမသာမက အားလုံးသော မိန်းကလေးများ လန့်သွားကြသည် ။ ကွန်ပျူတာစက်ခန်းထဲတွင် မိန်းကလေးခြောက်ဦးရှိသည့် အနက် ထောင့်စွန်းမှာ ထိုင်နေသူထံမှ သွား၍ နှောင့်ယှက်နေသည် မှာ သူရူးတော့ မဖြစ်နိုင်။

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ...’

အလွန်မိုက်ရိုင်းသော မေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် သူမမျက်နှာ မှ ငြင်းညှို့သွားပြီး ...

‘ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မနာမည် လာမေးနေတာလဲ၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအခန်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

အာဂမိန်းကလေးပင် ဖြစ်သည် ။

သူမကပင် မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေ၏။

‘ကျုပ်က မေးပိုင်ခွင့်ရှိလို့ မေးတာကို မင်း ဖြေရမယ်၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

ထပ်မံမေးလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားသည်။ ။

သူမသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ...

‘ရှင် ... ထောင်ထဲ သွားချင်လို့ လား၊ ကျွန်မ ရဲကို တိုင်လိုက်မယ်နော်၊
ရှင် အခုထွက်သွား’

သူက တိုးဖွဖွလေး ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

‘မင်းနာမည် မေလင်းဝေလား’

‘ရှင် ... ရှင် ကျွန်မကို သက်သက် လာနှောင့်ယှက်တာပဲ’

‘ဟဲ့ ... သား ... သား ကိုဆက်’

ရုတ်တရက် အကြီးပြီး ခေါ်သံကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ
အကြီးပြီးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။ အကြီးပြီးမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏
။

‘မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘နို့ ... အကြီးပြီးပဲ တစ်ခါတလေ လာကြည့်ဆို’

‘မနက်က ငါ့ကို ပြောပါလား’

အကြီးပြီးက မကျေမနပ်နှင့် အော်လိုက်သောအခါ သူက ရှက်ရယ်ရယ်
လိုက်ရင်း ...

‘အကြီးပြီးက ကျွန်တော့်ကို ခါးထစ်ခွင်ချို ခေါ်သွားမှာ လား၊ ကျွန်
တော့်ဘာသာ ဒီဘက်ကြုံလို့ ရောက်လာတာလေ၊ ပြီးတော့
ဒီကဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရင်းနှီးရအောင် လိုက်မိတ်ဆက်တာ၊ အားလုံးက ကျွန်
တော့်ကို သူခိုးကြမ်းပိုးပဲ ထင်နေတာပဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ မင်းက အိမ်နေရင်း ထလာတာကိုး၊ ပိုင်ရှင်လို့ ဘယ်ထ

င်မှာ လဲ၊ အလုပ်သမားပဲ ထင်မှာ ပေါ့’

အကြီးပြုံးက သက်ပြင်းခိုးရှိုက်ရင်း မသက်မသာလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

တူမောင် ဆက်ပိုင်ကလည်း အိပ်ရာထကို အရက်နှင့် မျက်နှာသစ် လာပုံရသည်။ ။ အနံ့က တထောင်းထောင်း ထနေလေ၏။

‘ပိုင်ရှင်’ ဟူသော စကားကြောင့် သူမမျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ။ စောစောက ထခုန်အုပ်တော့မည့် ကျားသစ်မ လေးအသွင် ပျောက်ကာ ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးသော တပည့်အသွင် ပြောင်းသွားပြီး ...

‘ကန်တော့နော်၊ လူကြီးမင်းကို ကျွန်မ မသိလို့ ပါရှင်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ’

လခသုံးထောင်၏ မျက်နှာကြောင့် အလုပ်ပြုတ်ရမည်ကို စိုးရိမ်ကြီး စွာဖြင့် အသံလေးများ ပင် တုန်ယင်နေ၏။

သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

‘ရပါတယ်ကွာ၊ ကျုပ်ကလည်း စကားကို ပြေပြေလည်လည် မပြော တတ်ဘူး၊ သိချင်တာကို တဲ့ တိုးမေးမိတာကိုး၊ ကဲ ... အကြီးပြုံး ကျွန် တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါဦးဗျာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဆက်ပိုင်၊ အကြီးပြုံး တူ ... ဦးကျော်ခိုင် သား’

အပျိုကြီးပီပီ အကြီးပြုံးသည် စူးစမ်းသော မျက်လုံးများ နှင့် ဆက်ပိုင် ၏ ဝမ်းထဲသို့ လှမ်းမြင် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ သည် ကို ရောက်မလာနိုင်၊ တစ်ခုခုပဲ။ အဲသည် တစ်ခုခုဟာ မိမိတို့ မောင်နှမ မျှော်လင့်နေသော တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်။ ။

အကြီးပြီး ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်သည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် ... အကြီးပြီးရဲ့ တူပဲ၊ ဒီလုပ်ငန်းကို သူ ပိုင်တယ်၊ နာမည်စာရင်းတွေ သူ့ဆီမှာ ရှိတယ်လေ၊ လူနဲ့ နာမည်နဲ့ မတွဲမိလို့ ၊ ကဲ ... သူကတော့ မေလင်းဝေတဲ့ ၊ သူက မြတ်ထိုက်သူ၊ သူက ဝတီခင်၊ သူက စောသက်လျာ၊ သူက ရီတာ’

အကြီးပြီးက တက်ကြွစွာပင် မိန်းမချောလေးများ နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေး၏။

ရီတာ၊ စောသက်လျာနှင့် ဝတီခင်တို့ က မိမိတို့ မိုးဦးပန်းတွင် အလှဆုံးမိန်းကလေးများ ဖြစ်သည်။ ။ အကြီးပြီး၏ အချစ်တော်များ လည်း ဖြစ်၏။ သွက်လက်ချက်ချာကာ ခွဲလည်း ခွဲ၊ ကဲလည်း ကဲတဲ့ ကောင်မလေးများ ပင်တည်း။

မိမိတူ ဆက်ပိုင်သည် လူကသာ ပိုသီပတ်သီနှင့် ဖြစ်သလိုနေသော်လည်း အနုအလှကိုမှ နှစ်သက်သူပင် ဖြစ်၏။

ယခုလည်း သူ ရောက်လာသည် မှာ နည်းနည်းမှ မသပ်ရပ်ပေ။ အစဉ်အမြဲ ဝတ်ထားတတ်သော သက္ကလတ် ကုတ်အင်္ကျီ ရေညှိစိမ်းနှင့် တွန့်ကြေပြီး အိပ်ရာမှ ထလာသည့် ပလေကပ် ပုဆိုးကွက်ကြီးကြီး။ အတွင်းမှ အင်္ကျီကလည်း သုံးလေးရက်ခန့် ဆက်ဝတ်ထားသဖြင့် ချွေးနံ့၊ အရက်နံ့များ ရောထွေးနေ၏။

အသန့်ကြိုက်သော အကြီးပြီးသည် ကွန်ပျူတာမှန်လုံခန်းထဲတွင် မွေးပျံ့နေစေရန် အမွှေးခဲများကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ အေးအေးမွှေးမွှေးလေးဖြစ်မှ အလုပ်လုပ်သူများ စိတ်ပျော်ရွှင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ယခု ဆက်ပိုင်ထံမှ အရက်နံ့၊ ချွေးနံ့ ချဉ်စုတ်စုတ်က အစိမ်းသက်သ

က် မိန်းကလေးများ သာမက အိမ်တွင် ယဉ်ပါးနေကျ တူတော်မောင်၏ အနံ့ကို သူ့ကြီးတော်ကပင် လက်မခံချင်ပေ။

‘ကဲ ... သား၊ သား စိတ်ဝင်စားရင် ဒီမှာ ရေချိုးလိုက်ဦးလေ၊ လာ ... လာ အကြီး အခန်းထဲလာ’

မိန်းကလေးများကို နေ့ဆိုင်းညဆိုင်း အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသော အကြီးပြုံးက တူကို ချောခေါ်လိုက်သည်။ ။

‘မလိုပါဘူး အကြီးရာ၊ အရေပြား တစ်ထောက်ရဲ့ အပေါ်ယံအလှပါ၊ ဒါတွေက နှမ်း ... နှမ်းဖြူးထားတာ၊ ဘာမှ အနှစ်မရှိတဲ့ ရွှေမှုန်ကြဲ ပကာ သနအလုပ်တွေပဲ၊ ဆက်ပိုင် ကွန်ပျူတာကို စိတ်ဝင်စားလို့ ၊ ဟေ့ ... မေလင်း ကိုကိုကို သင်ပေးပါလားဟင်။

မေလင်း ...။

ကိုကို ...။

မျက်မှန်အောက်မှ အကြီးပြုံး မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားတော့ သည်။ ။

ချက်ချင်းပင် ဆက်ပိုင်၏ ပစ်မှတ်ကို တွေ့သွားလေပြီ။

မေလင်းတဲ့ ...။

အကြီးပြုံး ရင်ထဲပူသွား၏။

ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် စကားသိပ်မပြောဘဲ လုပ်စရာရှိသည် ကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်နိုင်သည့် ၊ အလုပ်ကြိုးစားသည့် ၊ နှမ်းပါးသည့် မေလင်းဝေကိုမှ ပစ်မှတ်ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းကို အကြီးပြုံး နားလည်လိုက်သည်။ ။

မေလင်းဝေသည် အချောအလှစာရင်း မဝင်သော မိန်းကလေးဖြစ်သ

ည် ။ သို့ရာတွင် ရှည်လျားသောဆံပင်နှင့် ထူထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းလေး
၊ ဆက်လုလုဖြစ်နေသော မျက်ခုံးလေးမှာ မေလင်း၏ ထူးခြားသော အ
လှလေးပင် ဖြစ်သည် ။

ဖြူမလိုလိုနှင့် အနည်းငယ်ညိုသည် မို့ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ထင်း
ခနဲ ပေါ်လွင်နေသော်လည်း တစ်မိမိမိမိကြည့်လေ၊ ယဉ်စစ်လေးနှင့် အေး
ချမ်းလေလေမို့ ဆက်ပိုင် နှစ်သက်သည် လား။

သို့မဟုတ် နာမည်ကြောင့် လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆက်ပိုင်တွင် ချစ်စိတ်ဝင်လာလျှင် အစစ ပြောင်း
လွဲသွားပေလိမ့်မည်။ အရက်ကိုလည်း လျှော့သောက်နိုင်သည် ။ တေ
လေလွင့်မျောနေသော စိတ်တို့ အနယ်ထိုင်သွားနိုင်သည် ။

မေလင်းဝေကို ချစ်သွားပါစေ။

*****

‘ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ပြန်နေကျပါ’

နှစ်ရာကျော်တန် မြန်မာဖြစ် ရက်လုံချည်လေးများ နှင့် စီပိုင်စီအစ ကို မြန်မာဆန်ဆန် အင်္ကျီချုပ်ဝတ်သကဲ့သို့ ဈေးပေါပေါရသော တရုတ်ချည်ထည် ဘလောက်စံပွပွလေးများကို အဝတ်များ ပြီး သနပ်ခါး ရေကြနှင့် လက်ဝတ်လက်စား မရှိသော ထိုမိန်းကလေး၏ လေသံကား မြင့်လွန်းလှသည်။ ။

‘စကားပြောရင် ကျွန်မ ကျွန်မလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ မေလင်းလို့ ထည့်ပြောပါ။ ကျွန်မက လူရင့်သွားသလိုပဲ’

အစဉ်အမြဲ အရက်ခိုးဝေပြီး ရဲရဲနီနေသော ဆက်ပိုင်၏ မျက်လုံးများ ကို မေလင်းဝေ မကြည့်ရဲပေ။ ရွံရှာစိတ်ပင်ဖြစ်မိ၏။

သို့ရာတွင် အလုပ်ရှင်ဟူသောအသိကြောင့် မေလင်းဝေမှာ အောင့်အည်းသည်းခံနေရသည်။ ။

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ့မယ် ဦးဆက်ပိုင်၊ မေလင်းတို့ က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပါ။ အမေက မေလင်းကိုပဲ အားကိုးနေရတာပါ။ မေလင်းက ဒီအလုပ်ကိုပဲ အားကိုးနေရလို့ ဒီအလုပ်ပြုတ်သွားရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိနေတာကြောင့် မေလင်းကို သနားပါ ဦးဆက်ပိုင်’

‘သနားတယ် ... သိပ်သနားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ကယ်တင်မှာ ပါ’

‘အို ...’

‘ဟဲ့ ... သား ... သား ဒီကိုလာစမ်း၊ မေလင်း သွားတော့’

အကြီးပြုံး စိတ်ပူသကဲ့သို့ပင် ဆက်ပိုင်သည် အရက်မူးလျက်
မေလင်းဝေနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေ၏။

မေလင်းဝေသည် ကြောက်လွန်း၍ မျက်နှာများ ပင် ဖွေးနေလေပြီ။

‘အကြီးကလဲဗျာ’

‘လာပါ သားရယ်၊ မေလင်းလေးခမျာ ကြောက်နေရှာပြီ၊ လာ ... လာ
အကြီး ပြောပြမယ်’

အကြီးပြုံးသည် ချော့မော့လျက် ဆက်ပိုင်အား ကားပေါ်သို့ ဆွဲတင်
လာသည် ။

နေ့နေ့ညည မူးလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းကလေး
က မလန့်ဘဲ ရှိကြမလဲ။

‘သားက ဒီလိုထွက်လာတော့ သားမာမိက စိတ်ပူနေဦးမယ်ကွယ်’

‘ကလေးမှ မဟုတ်တာ’

‘ကလေးမဟုတ်လို့ ခက်တာပေါ့၊ ဆက်ပိုင်ရဲ့ ၊ ကလေးဆိုရင် တုတ်
ကိုပြလိုက်ရင် ငြိမ်သွားရော၊ မင်း အသက်သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ၊ ဆက်မို
က်နေတာပဲ၊ ဒီလို အရက်တွေမူးနေရင် မင်းကို ဘယ်မိန်းမမှ လက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး’

အကြီးပြုံးက တဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေစဉ် ဆက်ပိုင်သည်
ကားကူရှင်မှာ မှီရင်း မျက်လုံးလေးမှေးစင်းကာ ပြုံးနေ၏။ အရက်မူးလျှ
င် သဘောကောင်းကာ စကားများ ပြီး မမူးလျှင် မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် စကား
မပြောဘဲ ငေးငိုင်နေလေ့ရှိသည် ။

ဤတူတစ်ယောက် သံယောဇဉ်နှင့် အကြီးပြီး ရင်မှာ မီးတောက်နေ
၏။

ဆက်ပိုင်း၏ မိခင် အကြီးပြီး၏ ယောက်မ ဒေါ်ခင်လေးခိုင်သည်
အချိန်မရွေး ကြွေကျနိုင်သည့် ဝေဒနာသည် ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်
နေလေပြီ။ သားကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ဆေးနှင့် အသက်ဆက်နေ
ရသူပင် ဖြစ်၏။

‘မောင်လေးလား’

အကြီးပြီးက ဆယ်လူလာဖုန်းနှင့် မောင်ဖြစ်သူထံ ဖုန်းဆက်လိုက်
သည် ။

‘ဒီနေ့ အိမ်ကို စောစောပြန်လာပါဦး၊ ဆွေးနွေးစရာ ရှိလို့ လေ၊ သား
ကိုဆက်က အစ်မတို့ ဆီကို လာနေတယ်၊ အဲဒါပေါ့’

‘ဒက်ဒီ မိန်းမတောင်းပေးနော်’

ဆက်ပိုင်းက အိပ်ချင်မူးမူးနှင့် ဖုန်းနားကပ်အော်လိုက်သည် ။ ဒရိုင်
ဘာက သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် ...။

‘ကိုဆက် အဲဒီလိုမူးရင် မိန်းကလေးတွေ လန့်ပြေးကြမှာ ပဲ’

‘မမူးဘူး ... မမူးတော့ဘူး၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ’

အကြီးပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

မိမိ အလိုရှိနေတာကလည်း ဒါပါပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သွန်သင်လမ်းညွှန်မှုအောက်တွင် တူမောင် ဆ
က်ပိုင်းလိုက်နာ၍ လိမ္မာပါလျှင် ထိုမိန်းမကို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လက်
ထပ်ပေးလိုက်နိုင်သည် ။

မေလင်းဝေသည် ဆက်ပိုင်အား သွန်သင်ညွှန်ပြနိုင်ပါ့မလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချစ်မရှိတော့ပြီဟု လက်ခံထားသော ဆက်ပိုင်နှစ်
လုံးသားမှာ ပူဇွန်းလာလျှင်တော့ ...။

*****

‘ဖူး ...’

ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက သက်ပြင်းငွေ့ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်
။ ယခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားသကဲ့သို့ လေကို တစ်ဝကြီး ရှူလိုက်မိသ
ည် ။

ဆက်ပိုင် အမူးလွန်၍ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တွဲပို့သည့် အခါတိုင်း မွန်းကျ
ပ်၍ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်ရသည် ။

လှပသော ခန်းမကြီးထဲတွင် ဖုန်များ ၊ ပင့်ကူမျှင်များ နှင့် ရှုပ်ပွနေ၏
။

ဆက်ပိုင်က နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကိုသာ ဖုန်ခါပြီး အိပ်သည် ။ ကျန်
နေရာများကိုတော့ လက်ရာမပျက် ထားခဲ့သည် ။

ခြေရင်းဖက် အဝတ်တန်းတွင် မိန်းမဘရာစီယာ၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ဆွ
ယ်တာနှင့် သူပုဆိုး၊ အင်္ကျီနှစ်စုံတို့ က တိုးလိုးတန်းလန်း။

အောက်ခြေတွင် ထဘီကပုံလျက်သား။ ကြိုးတန်းတွင် လည်း ထဘီ
တစ်ထည်ရှိသည် ။

မှန်တင်ခုံ၌ ဘီး၊ တို့ ပတ်၊ ပေါင်ဒါဘူးတို့ က သုံးလက်စပုံစံနှင့် ...။

ထိုအခန်းကို တံမြက်စည်း မလှည်းရ၊ အဝတ်များ မခေါက်ရ၊ သန့်ရှင်းရေး မပြုရပေ။

ညအိပ်ရာဝင်မှ အိပ်ရာကို ခါပေးသည် ။

သူ၏ ပြုနေကျ နေ့စဉ်ဝတ္ထရားအတိုင်း ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျန်ပစ္စည်းများကို ခြေရာလက်ရာမပျက် ထားထား၏။

‘မေသင်း ... မေသင်း’

နှုတ်ဖျားမှ တတွတ်တွတ်ညည်းညူလျက် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်ထဲတွင် ချစ်ဇနီး မေးသင့်နှင့် တပျော်တပါး လျှောက်လည်ကြသည် ။ သားလေးလည်း ပါသည် ။

သူ့အား လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသော မေသင်းသည် မိမိအပါး၌ ထာဝရရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည် ။

‘မေသင်း ... မေသင်းရယ် ကိုကိုဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့ မေသင်းရယ် အစားထိုးလို့ မရပါလို့ မရပါလား မေသင်း ...’

တစ်ကိုယ်တည်း ခြောက်သွေ့စွာဖြင့် နေနေရသော အိပ်ခန်းကို ချောက်ချားစွာကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်မိသည် ။

မိမိတစ်ယောက်တည်း နေရတာ ခြောက်နှစ်ကျော်နေပြီပဲ ...။

‘သား ...’

တိုးတိုးလေးနှင့် မဝံ့မရဲခေါ်လိုက်သော အကြီးပြုံး၏ အသံကို ကြားရက်နှင့် မကြားဟန် ဆောင်နေလိုက်သည် ။

မိမိ၏ သီးခြားအိပ်ခန်းလေးထဲတွင် မိမိတစ်ဦးတည်း လွတ်လပ်စွာ နေလျက် ငိုချင်ငိုမည်၊ ရယ်ချင်ရယ်မည်။ နေရာတကာ စိုးရိမ်တကြီး မျ

က်လုံးများ နှင့် မိမိနောက်သို့ အရိပ်လို လိုက်နေသည် ကို မနှစ်သက်နိုင်။

‘သား ... သတိထား သားရယ်’

‘ဒုန်း ...’

စေ့ပိတ်ထားသော တံခါးကို ပေါင်ဒါဘူးနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည် ။

သူ ... ဤကဲ့သို့မှ မကြမ်းလျှင် အကြီးပြုံးက တံခါးဝမှ မခွာဘဲ တတွတ်တွတ် ပြောနေဦးမည် ဖြစ်သည် ။

‘ဪ ... မေသင်း ဆူတော့မှာ ပဲ ...’

သတိလက်လွတ်နှင့် ပေါင်ဒါဘူးကို ပစ်ပေါက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ ကပျာကယာလေး ပေါင်ဒါဘူးကို ပြေးကောက်လိုက်၏။

‘ကိုကိုနော် ... သတိလက်လွတ်မလုပ်နဲ့ ၊ မေသင်းမကြိုက်ဘူး လူဆိုတာ အသိတရားနဲ့ ယှဉ်ပြီး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရမှာ ပေါ့’

လူသာငယ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ဦးကို သွန်သင်ဆုံးမနိုင်စွမ်းရှိသော မေသင်း၏ အသံကား နားထဲမှ မထွက်နိုင်အောင်ပင်။

‘ကဲ ... ပြန်ထားလိုက်ပြီနော် မေသင်း ကိုကိုကို နှုတ်ခမ်းစူပြီး ကြည့်မနေနဲ့ ဦး’

မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသော မေသင်းနွယ်၏ ပုံလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ကာ ပြောလိုက်သည် ။ မေသင်းက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် သူ့အား ကြည့်နေ၏။

မိမိ၏ တစ်ဇွတ်ထိုးအပြုအမူ ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ဒေါသထွက်တတ်သော အကျင့်စရိုက်များကို ပျောက်ပျက်သွားစေရန်တွက် နည်းပေးလမ်းညွှန်လုပ်လေ့ရှိသော မေသင်းကြောင့် မွေးရာပါအကျင့်မှာ ပျောက်လုဆဲဆဲ။

‘မေသင်းရယ် ... နှစ်နှစ်ထဲနော် အဲဒီနှစ်နှစ်ထဲ အတူနေလိုက်ရတဲ့ ဘဝကို လွမ်းလိုက်တာ ... လွမ်းလိုက်တာ ပြန်လာခဲ့ပါတော့ မေသင်းရယ် ဟင့် ... ဟီး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ အားပါးတရ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ဟီးချင့်လိုက်တော့သည်။ ။

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နားထောင်နေသော အကြီးပြုံးက မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် ယူကျုံးမရဖြစ်နေမိသည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသောသား၊ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဆက်လေး ဆက်ပိုင်၊ မိမိတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦး၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူမို့ အားလုံးက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဒီ တူ သား ဆက်ပိုင်သာ စိတ်ပျော်မည်ဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ။

‘ဘယ်လိုလဲ ...’

ယောက်မ ခင်လေးခိုင်သည် အားလျော့သော လေသံနှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဖက်ထားပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

စောစောက သား၏ သိုင်းကွက်နင်း အမူအရာကြောင့် အနည်းငယ် နှလုံးခုန် အသက်ရှူကျပ်လာဟန် တူသည်။ ။

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟယ် ...’

သမီးယောက်မနှစ်ယောက်ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။ နေ့စဉ် ဆက်ပိုင်အတွက် သက်ပြင်းချရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေတွက်နိုင်တော့ပေ။

‘နေပါဦး မမရယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးကို သားက တကယ် နှစ်သက်လို့ လား’

‘အိုအေ ... နှစ်ရက်တော့ရှိပါပြီ၊ နာမည်မေး အိမ်လိုက်ပို့မယ်ပြောလို့ ကောင်မလေးက သိပ်ကြောက်နေရှာတယ်’

‘သူက မေသင်းနဲ့ တူလို့ လား’

‘မတူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေသင်းလို ကိုယ်လုံးနဲ့ မေသင်းလို ဆံပင်ရှိတယ်၊ နောက်ကကြည့်ရင် မေသင်းလို့ ပဲ ထင်တယ်၊ မေသင်းက အသားသိပ်မဖြူဘူး သူက ပိုဖြူတယ်၊ အဲ ... ထူးခြားတာက သူ့နာမည် မေလင်းဝေတဲ့ ’

‘မေလင်းဝေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို မေလင်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်လေ၊ နာမည်တူ၊ ပုံစံ တူမို့ နင့်သား စိတ်လှုပ်ရှားသွားမှာ ပါ၊ နေဦး ဒီကြားထဲမှာ ငါစုံစမ်းပေး ထားပါ့မယ်’

‘မျိုးရိုးသန့်ရင်တော့ တစ်ခါတည်း ပေးစားလိုက်မယ်’

‘အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲ၊ အလုပ်လုပ်တာကတော့ ဇွဲရှိတယ်၊ စေ့စပ်သေချာတယ်၊ စကားနည်းတယ်’

‘မေသင်းက စကားများ တယ်’

‘စကားနည်းတာကနေ စကားများ အောင်လုပ်ဖို့ က လွယ်လွယ် လေးပါအေ’

‘အင်းပါ၊ ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ဆေးထိုးကာမှ ဆေးကပိုလေးနေလိမ့် မယ်နော်၊ သတိထားဦး၊ ဒီခေတ်ကာလ မိန်းကလေးတွေက သိပ်တွက် တတ်တာနော်၊ ညည်းတို့ သားလို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အရက်ကိုပဲဖိ သောက်နေတဲ့ ယောက်ျားကို အိမ်ထောင်ဖက်အနေနဲ့ ရွေးနိုင်ပါ့မလား၊ စဉ်းစားမယ်တောင် မထင်ပါဘူးဟာ’

ဦးကျော်ခိုင်က ဝင်ပြောလိုက်ပြီး သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်

။

‘အိုအေ ... ကျုပ်တို့ မှာ ရှိတဲ့ စည်းစိမ်အမွေတွေကို ပေးခဲ့မှာ ပဲ၊ ဘယ်မိန်းမက မယူဘဲ နေမလဲ’

‘အမွေမက်လို့ ကတော့ အစ်မတို့ သားကို ကြင်ကြင်နာနာပြုစုမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမွေတွေမပြီး ထွက်ပြေးမှာ ပဲ၊ သေသေချာချာလဲ စုံစမ်းဦး’

ဦးကျော်ခိုင်စကားကြောင့် သမီးယောက်မ နှစ်ယောက်မှာ တွေဝေသွားလေတော့သည် ။

အကယ်၍ မိမိတို့လို အုပ်ထိန်းသူမရှိလျှင် ဟူသော အတွေးများက တွေဝေကာ စိတ်မောစေသည် ။ နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာရှင် ဒေါ်ခင်လေးခိုင်အတွက် ပို၍ ပင် မောဟိုက်ပင်ပန်းစေသည် ။

‘ကဲ ... ကဲ ခင်လေးရယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ ၊ ဖြစ်လာမှာ ပဲပေါ့၊ သူ အဲဒီကောင်မလေးကို နှစ်သက်ရင် သေသေချာချာစုံစမ်းပြီး ကိုယ်လိုရာပုံစံကို သွင်းယူပြီး သွန်သင်ဆုံးမရမှာ ပဲပေါ့’

‘ဟဲ့ ... ငါ့အမြင်တော့ ဒီကောင်မလေးဟာ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ကလေးနေပြီး အမေ မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သူ’

‘ဒါဆိုရင် သားကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့၊ သူကြိုက်လို့ သူ့ဘာသာသူ ပိုးချင်ပိုးပါစေ၊ ကိုယ်က မဟနဲ့ဘဲ စောင့်ကြည့်နေပေါ့’

မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေသည် ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ မျက်လုံးလေး တလည်လည်နှင့် ငေးကြည့်ကာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် စိတ်ဆင်းရဲနေသော ဒေါ်ခင်လေးခိုင်ကို ဦးကျော်ခိုင်က စိုးရိမ်စွာ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

‘လေး စိတ်ဆင်းရဲနေလား၊ ဘာမှ မစဉ်းစားပါနဲ့ လေးရယ်၊ အဆိုးအ
ကောင်းဟာ အမြဲ ဒွန်တွဲနေတာပါပဲ၊ အဆိုး ပြီးတော့ အကောင်း လာမှာ
ပေါ့ကွယ်’

*****